

Klage over formentlig Brud paa nærværende Lov". Det har jeg ikke det mindste imod; men saa hedder det i Fortsættelse deraf: „som maatte fremkomme fra de beskæftigede Arbejdere eller fra andre, som disse bemyndige til at fremsætte Klage". Ser man hen til hele den Udvikling, der har fundet Sted og den store Udstrækning, hvori andre klage paa Arbejdernes Vegne, synes jeg, at man aldeles ikke burde have sat denne Tilføjelse ind, men burde have stoppet op, hvor jeg før standsede, altsaa indskrænket sig til at sige, at enhver Klage skal undersøges. Tilføjelsen har et alt for stærkt Præg af Særinteresse.

Jeg skal ikke trætte det høje Ting, jeg er straks færdig; men der er dog en Ting, jeg endnu vil berøre, nemlig Bestemmelserne i § 30, som jeg før hentydede til. Der staar der, at det i den Tid, hvor det paahviler Børnene at søge Skolen eller Konfirmationsforberedelse, maa de ikke beskæftiges de 2 sidste Timer umiddelbart før Skoletidens eller Konfirmationsforberedelsens Begyndelse. Maaske kunde man her lempe sig lidt, forandre lidt paa Tiden, saa at, naar Skolen ikke led Skade, Fabrikken heller ikke kom til at lide Skade.

Jeg har nu paapeget de Punkter, som jeg efter mit Kendskab til Tingene, mener maa ændres, og naar de ere ændrede, vil Loven være acceptabel for mig. Med Hensyn til Redaktionen af eventuelle Forslag om ændrede Aldersbestemmelser, da overlader jeg den til den ærede Indleder. — Hvis disse Forslag vedtages, har jeg intet mod at slutte mig til Loven, og vil Folketinget saa ikke gaa med, have vi ikke noget Ansvar; vi have gjort, hvad vi kunde i Retning af en Lov, der i mangfoldige Tilfælde vil være langt fordelagtigere for Arbejderne end for Arbejdsgiverne.

Andersen: Det foreliggende Forslag hører til de Forslag, hvis Fremkomst man maa hilse med Glæde, idet det maa erkendes og sikkert er erkendt fra alle Sider, at vi i høj Grad have haft Trang til en Reform paa dette Omraade. Det er nu 28 Aar siden, at Lovgivningsmagten beskæftigede sig med dette Spørgsmaal, og i Løbet af den Tid har vor Industri undergaaet en meget betydelig og stærk Udvikling, som har foraarsaget, at de Lovbestemmelser, som i 1873 ansaas for at være fyldestgørende, nu vise sig at være mangelfulde og i høj Grad utilfredsstillende. At Lovgivningsmagten har ladet hele denne Sag hvile i en saa lang Aarrække, har til-

lige bevirket, at Danmark nu er den Stat, hvis Lovgivning staar længst tilbage paa dette Omraade. Det maa derfor hilses med Tilfredshed, at vi nu endelig have faaet dette Spørgsmaal frem til Forhandling, og at der saaledes aabnes Udsigt til, at der kan raades Bod paa en hel Del af de Mangler, hvorunder vor Lovgivning lider. Ser man paa det foreliggende Lovforslag, som det er vedtaget i Folketinget, maa man erkende, at i Forhold til den bestaaende Tilstand maa det kunne betegnes som et Fremskridt. Jeg skal saaledes nævne, at Lovforslaget inddrager et større Antal Virksomheder under Loven end den gældende Lov, og at der er andre Arter Erhvervsvirksomheder, der ikke undergives Arbejdstilsynet, men som paa Forslag af Kommunalbestyrelsen kunne komme ind under Loven, hvilket jeg anser for særdeles heldigt, idet der selvfølgelig er mange Virksomheder uden for Fabrikvirksomheden, som i høj Grad kunde tiltrænge at undergives et Tilsyn. Ligeledes indeholder Lovforslaget Bestemmelser om et bedre og mere effektivt Tilsyn, og paa den Maade garanteres der en større Kontrol med, at Lovens Bestemmelser blive overholdte, end Tilfældet er nu. Disse Bestemmelser sætter jeg særlig Pris paa. Bestemmelserne med Hensyn til Arbejdslokalernes Indretning have selvfølgelig ogsaa Betydning. Saa er der Bestemmelserne om Aldersgrænsen for Børns Anvendelse i Fabrikker. I den Henseende er der i Lovforslaget for saa vidt et Fremskridt, som man har forhøjet Grænsen fra 10 til 12 Aar. Det er et Punkt, jeg senere noget nærmere skal omtale. Endelig er der en Bestemmelse om Etablering af et Arbejdsraad, som jeg tror, at man nok tør haabe vil faa nogen Betydning, særlig i Retning af at betrygge Lovens Gennemførelse i den Aand, hvori den er given, og i Retning af at afhjælpe de Mangler, som klæbe ved Lovforslaget, og som maaske ikke godt kunne undgaas i en saadan Lov, afhjælpe dem paa en Maade, som vil kunne være heldig for det hele Forhold. Altsaa, naar man ser paa disse Bestemmelser, maa man selvfølgelig erkende, at Lovforslaget i Folketingets Affattelse er et Fremskridt, om end kun et mindre Fremskridt. Ser man paa Lovforslaget i Forhold til det Forslag, som blev forelagt af den højtærede Regering, saa vil man finde, at det paa to Punkter betegner et bestemt Tilbagekridt. Jeg tænker saaledes paa Aldersgrænsen for Børns Anvendelse i Fabrikker. Derom indeholdt Regeringsforslagets § 4 den Be-